

a femeii, *construcții, *transport, *lupta cu SIDA, *silvicultură, *ecologie, *sisteme economice, *formarea capitalului, *comerț, *demografie, *statistică, *investiții, *refugiați, * stupefiante, *narcotice, *transport, *relații economice internaționale.

. Colecția se completează permanent cu documente preponderent în limbile engleză și rusă, și ocazional cu documente în alte două limbi oficiale: franceză și spaniolă.

În colecția Centrului intră și un număr mic de *CD-uri* ce țin de problemele mediului ambiant, investiții, economie, femei, finanțe ș.a. și altele ce însoțesc documente pe suport material ca World Investment Directory, UNCTAT Handbook of Statistics, Latin America and Caribbean in the world economy, Economic Survey of Latin America and the Caribbean, The Environment in Romania, Armenia, Uzbekistan, Kyrgystan, Estonia.

CID ONU USM este abonată, prin poșta electronică, la un *grup de știri*, care oferă Centrului posibilitatea de a primi zilnic informații despre cele mai importante

evenimente din cadrul activității ONU – datele organizării conferințelor, ședințelor, apariții de publicații, vizite și declarații ale Secretarului General etc.

Beneficiarii Centrului sunt studenții, cadrul profesoral didactic al USM și al altor instituții de învățământ, specialiști din domeniul economic, juridic, politic, social, specialiști din domeniul informațional-documentar, precum și alte persoane interesate de activitatea ONU.

Serviciile oferite de CID ONU sunt:

- ☒ servirea documentară și servirea informațională a beneficiarilor în sala de lectură și prin intermediul e-mail-ului și a telefonului,
- ☒ informarea publicului larg asupra intrărilor de documente în colecția Centrului prin intermediul editării unui indice bibliografic și organizării expozițiilor tematice.

Centrul de Informare și Documentare ONU, prin asigurarea accesului la documentele ONU, este o sursă eficientă de informare despre Organizația Națiunilor Unite și de promovare a activității acesteia.

Dezvoltarea durabilă a economiei agrare

Mihai Rurac,
dr., lector superior universitar,
Catedra Agrotehnică, UASM

DEMONSTRĂRILE AGRICOLE: METODĂ DE INSTRUIRE ÎN EXTENSIUNEA AGRICOLĂ

Necesitatea demonstrărilor agricole a fost pentru prima dată recunoscută de Seaman A. Knapp, pioner al Extensiunii Americane, în 1903. Ideea lui Knapp a fost următoarea: fermierii nu vor schimba metodele de gospodărire dacă cele din urmă vor fi observate în instituțiile statale, ei vor face schimbări dacă demonstrările vor fi conduse în gospodăriile fermierilor, în condiții asemănătoare cu cele în care operează ei.

Considerată o activitate în extensiunea agricolă, demonstrarea este o metodă de instruire, al cărei scop este de a arăta fermierilor cum un procedeu sau un produs se manifestă în condiții locale. Demonstrările, pentru a avea succes, nu necesită măsuri minuțioase. Rezultatele, de obicei, sunt clare din observații vizuale. De obicei, se deosebesc două tipuri de demonstrări agricole:

- ✓ Demonstrări rezultative – când se demonstrează cum un procedeu sau produs se manifestă în condiții locale.
- ✓ Demonstrări metodice – când se instruiesc fermierii cum trebuie să îndeplinească un procedeu.

Dept exemplu de o demonstrare rezultativă poate servi demonstrările cu soiuri și hibrizi ai plantelor de cultură. Demonstrările metodice, de obicei încep așa: "Cum de ...".

Diferența dintre aceste 2 tipuri nu întotdeauna este evidentă. Multe demonstrări au un efect dublu: atât rezultativ, cât și metodic.

Lotul demonstrativ reprezintă o suprafață de teren agricol al unei exploatații agricole care este utilizat în calitate de teren pentru amplasarea demonstrării agricole.

Conducerea cu succes a demonstrațiilor necesită mult timp și efort. Succesul vine atunci când fermierii acceptă rapid noile metode, întrucât ele se potrivesc condițiilor locale; premisă servește zicala "Nu crezi până ce nu vezi".

Cel mai frecvent în loturi demonstrative se abordează aspecte ale cultivării plantelor, cum ar fi: soiuri și hibrizi noi, lucrarea solului, utilizarea îngrășămintelor minerale și organice, combaterea eroziunii, protecția plantelor etc. Totodată, în demonstrații pot fi abordate și probleme legate de creșterea animalelor, folosirea mijloacelor mecanizate de producere sau alte domenii agricole.

Pentru ca fermierii, după vizitarea demonstrațiilor, să plece acasă și să utilizeze pe lanurile personale procedeele văzute, demonstrațiile trebuie să fie inițiate și implementate foarte minuțios.

Planificarea începe cu o jumătate de an sau mai mult înainte de începutul lucrărilor de câmp. Ea se va efectua într-o ordine consecutivă și fiecare etapă va fi o continuare a etapei precedente. Procesul va fi convențional prezentat prin următoarele etape: identificarea problemei, alegerea subiectului demonstrații, formarea consiliului de conducere, întocmirea programului de activitate și alocarea responsabilităților, pregătirea bugetului, alegerea fermierului demonstrant, întocmirea și semnarea acordurilor de colaborare, alegerea sectorului pentru înființarea lotului demonstrativ.

Practicile intenționate pentru demonstrare trebuie să aibă următoarele caracteristici:

- ✎ Să aibă rezultate ușor observate;
- ✎ Să fie compatibile cu practicile existente de producere, adică să reiasă din tehnologiile practicate de fermierii din comunitate;
- ✎ Să aibă un avantaj în comparație cu cele vechi;
- ✎ Să fie ușor înțelese de fermieri;
- ✎ Să fie bazate pe exemple garantate, pe cercetări științifice deja efectuate, care au demonstrat rezultate pozitive.

De la începutul planificării se apreciază pentru ce categorie de fermieri este organizat lotul demonstrativ. Această necesitate este legată de faptul, că nu toți fermierii, după ce vizitează demonstrațiile, fac schimbări în tehnologiile proprii de cultivare, adică nu adoptă practicile noi. Unii fermieri nu sunt în stare să adopte practicile noi, deoarece:

- ✎ sunt destul de costisitoare;

- ✎ necesită foarte multă muncă;
- ✎ informația despre practică este insuficientă, neclară și ambiguă;
- ✎ nu posedă abilitățile necesare practicilor noi;
- ✎ principiile de operare sunt foarte complexe;
- ✎ decizia de a schimba practicile este luată de alt membru al familiei;
- ✎ planurile sunt mai scurte decât perioada până va apărea beneficiul.

Unii fermieri nu doresc să adopte practicile noi, deoarece:

- ✎ ele nu sunt în concordanță cu obiectivele lor de producere;
- ✎ fermierii nu cunosc practica nouă;
- ✎ informația este apreciată ca fiind nerelevantă pentru ei și pentru gospodăria lor;
- ✎ nu-i clară potrivirea ei condițiilor locale;
- ✎ dispun de informație contradictorie sau incompletă despre practică;
- ✎ cred în practicile curente (tradiționale) și sunt satisfăcuți de ele;
- ✎ practicile noi au un risc clar sau presupus mai înalt decât cele curente.

Factorii prezentați arată cât de important este a lua în considerație diferiți factori care influențează adoptarea practicilor noi.

Fondarea lotului demonstrativ cuprinde, de fapt, semănatul sau plantatul parcelor în câmpul unui fermier tipic (ales în calitate de demonstrant). În acest câmp se amplasează un număr mic de variante, soluții posibile ale problemelor fermierilor.

Parcela este unitatea de bază a unui lot demonstrativ. În unele cazuri numărul parcelor este egal cu numărul variantelor luate într-o demonstrație. Mărirea parcelor va depinde de mărirea câmpurilor în zona unde se organizează lotul demonstrativ și de subiectul demonstrații. Demonstrațiile trebuie să aibă o etichetă bine văzută care se va instala în câmp când se va iniția demonstrarea. De asemenea, este nevoie de etichetarea fiecărei variante. Aceasta le dă posibilitate fermierilor și celorlalți care se vor opri pentru o clipă să observe demonstrarea.

Aprecierea recoltei este unica cale de determinare a performanțelor dintre variante. Producția culturilor poate fi cântărită cu un cântar cu rampă în cazul când fâșiile se recoltează cu combina și în cazul când se iau probe de pe 1 m².

Determinarea umidității este necesară mai ales când se experimentează cu cerealierele și cu leguminoasele pentru boabe. Umiditatea se determină în probe luate de pe fiecare parcelă.

Ziua câmpului este o metodă eficientă pentru promovarea demonstrațiilor. Data de desfășurare a "Zilei câmpului" trebuie să fie potrivită pentru majoritatea fermierilor. Dacă subiectul "Zilei câmpului" este legat de obținerea unei deprinderi practice necesare anului curent, ca exemplu: "Cum să tăiem vița de vie", "Cum să stabilim corect norma de stropire", "Ziua câmpului" va avea loc înainte de demararea acestor lucrări.

O metodă foarte însemnată în promovarea demonstrațiilor este organizarea "Zilei câmpului" în fazele strategice (așa ca: creșterea intensivă, tratarea cu pesticide, recoltarea), în dependență de obiectivele demonstrații.

Demonstrațiile agricole, în calitate de metodă de instruire, trebuie să fie utilizate în cadrul programelor de lungă durată de dezvoltare a agriculturii și mediului rural. Utilizarea lor la întâmplare, fără obiective clare, poate duce în eroare fermierii și în cele din urmă ei nu vor face schimbări în tehnologiile practice.

Bibliografie:

1. A.W.van den Ban, H.S. Hawkins (1997) *Agricultural Extension* (2nd ed.). Blackwell Science
2. Hancock John, (1999). *Extension education: Conducting Effective Agricultural Demonstration*. University of Kentucky, USA.
3. Carey Harry A.(1999). *Communication in extension: A teaching and learning guide* FAO, Roma,.
4. Havlin John L, Shoyer James P., Davlin Daniel L (1990). *Establishing on farm demonstration and research plots*, CES Kansas State University.
5. Mortiss P.D.(1988). *Agricultural Extension: A practical manual*. Queensland Government, Brisbane.
6. Oakley P., Garforth C (1985). *Guide to Extension Training*. FAO, Roma.
7. MacDonald Ian, Hearle David (1984). *Communication Skills for Rural Development*. Evans Brothers Limited.
8. Tabor Gershon, (1969). *A guide to group demonstrations and field days*. Ministry of Agriculture of State of Israel.
9. Lionberger H. F., (1968). *Adoption of new ideas and practices*. Iowa State University Press, IA
10. Krishan R., (1965). *Agricultural Demonstration and Extension Communication* . Asia Publishing House, Bombay.

Personalități în agricultură

Nicolae Florov (1876-1948)

Nicolae Florov (Florea), unul dintre cei mai de seamă pedologi români din prima jumătate a secolului XX, s-a născut la 19 decembrie 1876 în satul Cornești (Bălți) din Basarabia, într-o familie de țărani.

Viitorul pedolog de renume a studiat științele naturii în orașul Iuriev, Ucraina. După absolvire se formează ca didact avînd funcție de profesor, mai întîi în orașul Riga, apoi la Chișinău (1905), Petrograd (1909) și Kiev (1910).

După ce primește postul de "asistent chimist" la Institutul Zootehnic al Ministerului Agriculturii la Petrograd, Nicolae Florov se ocupă de cercetare în domeniul agriculturii. Din 1913 este agrogeolog în organizarea experiențelor cu îngrășăminte minerale pe lângă Zemstva din Kiev. În acea perioadă, fiind remarcat ca specialist de excepție, este cooptat ca asistent la Catedra de Agronomie a Universității din Kiev, unde în anul 1918 devine "docent", predînd agrogeologia.